

Laulud

Tartu Peetri 2. pihtkonna esimehe

Dr. Martin Vilberg'i

matusel 29. oktoobril 1932

Sündinud Põltsamaal 11. septembril 1883

Surnud Tartus 26. oktoobril 1932

Mina olen head võitlemist võidelnud,
ma olen oma elukäigu lõpetanud, ma
olen usku pidanud! 2. Tim. 3,7.

657678765

Tartu Ülikooli Raamatukogu

ARHIIVKOOGU

Kirikus.

I

Viisil: Ma tahan jätta maha. 245.

Ma olen võidu saanud	Kui võitjal' ehitage
Ja jõudnud rahule.	Mu voodid pärgadel,
Arm on mind lunastanud,	Sest taevast eluväge
Sest ärge leinake!	Ma võtsin enesel',
Jah armsad, kuivatada	Sain krooni igavese,
Nüüd võtke pisarad!	Mis haljas otsata,
Mis võiks teid kurvastada?	Et Poja õigus ise
Ma pärin rahumaad.	Mind võtnud ehtida.

Siis valud, mured, minge,	Arm mõneks ajaks annud
Kõik, mis mind vaevanud!	Mind oli teitele,
Rõõm täidab minu hinge,	Arm mind nüüd ära kannud,
Et olen lunastud.	Sest ärge kaebage!
Ma maitsen tuhat ilu	Mis Issand annud, seda
Nüüd oma Looja ees,	On ta ka ära viind:
Mul mööda vaev ja valu,	Sest kiitke üksi teda,
Mis mässab ilma sees.	Ta on kõik hästi teind!

II

Omaval viisil. P. lisa 97.

Kus leiab hing rahu, kus koju ta saab?
Kus kaitseva tiibade varju ta jääb?
Oh ilm, kas see kodu sa olla võid küll,
Kus patt ei tee häda ja ahastust mul?
Ei, ei, ei, ei, pole siin ta,
Mu kodu on taevas, kus valguse maa.

Oh põgene ilmast, et kodumaad näed!
Su pärismaa ilus, täis au ja head.
Jeruusaleml üleval kullane linn,
Eks pruudil seal kodumaa, rahu ja õnn?
Jah, jah, jah, jah, üksnes ta
Võib hingele olla ta kodune maa.

III

Viisil: Integer vitae. P. lisa 80.

Koju mind viige,
Kus see rahu kallas
Kullal mull' koidab; hingata seal ilus
Tormide järel kosutavas vilus,
Vaikuse vallas!

Sinna mind viige,
Kus mul peaste kalju
Valude merest, kus sees kustub häda,
Mida siin võõrsil oli kannatada
Palju, nii palju!

Jeesus, see kalju,
Oma kange väega
Surma ta võites elu valgel' toonud,
Süüdlaste ilma on ta uueks loonud
Kuninga käega.

Haual.

I

Viisil: Nüüd hingvad inimesed. P. 117.

Mu rändamise päevad
Mull' valu, vaeva tõivad,
Et olen eksija;
Nüüd kustund kaebamine
Ja väsind majaline,
Saand armu hõlma hingama.

Mull' minu Lunastaja
On avand isamaja,
Kes suri risti peal;
Mu süü ta kinni kattis
Ja võla maha mattis
Ta oma vere vooga seal.

Siis laske mind nüüd minna,
Ma jõuan rahu linna,
Kus mööda ahastus,

Seal kuivand piisad palgel,
Ja Poja armu valgel
Mind varjab Isa halastus.

Sest Jumalaga jääge,
Mu armsad, ärge saage
Nii kurvaks koguni,
Surm võis meid lahutada,
Arm võtab ühendada
Meid isakojas jällegi.

Ei enam surma häda
Või neid seal ahastada,
Kes usus najatand
Ent Isa armu naale
Ja lootnud Poja peale,
Need surmast elusse on saand.

Kirikus.

I

Viisil: Ma tahan jätta maha. 245.

Ma olen võidu saanud	Kui võitjal' ehitage
Ja jõudnud rahule.	Mu voodid pärgadel,
Arm on mind lunastanud,	Sest taevast eluväge
Sest ärge leinake!	Ma võtsin enesel',
Jah armsad, kuivatada	Sain krooni igavese,
Nüüd võtke pisarad!	Mis haljas otsata,
Mis võiks teid kurvastada?	Et Poja õigus ise
Ma pärin rahumaad.	Mind võtnud ehtida.

Siis valud, mured, minge,	Arm mõneks ajaks annud
Kõik, mis mind vaevanud!	Mind oli teitele,
Rõõm täidab minu hinge,	Arm mind nüüd ära kannud,
Et olen lunastud.	Sest ärge kaebage!
Ma maitsen tuhat ilu	Mis Issand annud, seda
Nüüd oma Looja ees,	On ta ka ära viind:
Mul mööda vaev ja valu,	Sest kiitke üksi teda,
Mis mässab ilma sees.	Ta on kõik hästi teind!

II

Omal viisil. P. lisa 97.

Kus leiab hing rahu, kus koju ta saab?
Kus kaitseva tiibade varju ta jääb?
Oh ilm, kas see kodu sa olla võid küll,
Kus patt ei tee häda ja ahastust mul?
Ei, ei, ei, ei, pole siin ta,
Mu kodu on taevas, kus valguse maa.

Oh põgene ilmast, et kodumaad näed!
Su pärismaa ilus, täis au ja head.
Jeruusaleml üleval kullane linn,
Eks pruudil seal kodumaa, rahu ja õnn?
Jah, jah, jah, jah, üksnes ta
Võib hingele olla ta kodune maa.

III

Viisil: Integer vitae. P. lisa 80.

Koju mind viige,
Kus see rahu kallas
Kullal mull' koidab; hingata seal ilus
Tormide järel kosutavas vilus,
Vaikuse vallas!

Sinna mind viige,
Kus mul peaste kalju
Valude merest, kus sees kustub häda,
Mida siin võorsil oli kannatada
Palju, nii palju!

Jeesus, see kalju,
Oma kange väega
Surma ta võites elu valgel' toonud,
Süüdlaste ilma on ta uueks loonud
Kuninga käega. III

Haual.

I

Viisil: Nüüd hingvad inimesed. P. 117.

Mu rändamise päevad	Seal kuivand piisad palgel,
Mull' valu, vaeva tõivad,	Ja Poja armu valgel
Et olen eksija;	Mind varjab Isa halastus.
Nüüd kustund kaebamine	Sest Jumalaga jääge,
Ja väsind majaline,	Mu armsad, ärge saage
Saand armu hõlma hingama.	Nii kurvaks koguni,
Mull' minu Lunastaja	Surm võis meid lahutada,
On avand isamaja,	Arm võtab ühendada
Kes suri risti peal;	Meid isakojas jällegi.
Mu süü ta kinni kattis	Ei enam surma häda
Ja võla maha mattis	Või neid seal ahastada,
Ta oma vere vooga seal.	Kes usus najatand
Siis laske mind nüüd minna,	Ent Isa armu naale
Ma jõuan rahu linna,	Ja lootnud Poja peale,
Kus mööda ahastus,	Need surmast elusse on saand.

II

Viisil: Ma kummardan sind, armuvägi. P. 445.

Mu Isa, juba kaugelt nägid
Sa poega kodu vankuvat
Ja jälle armus lahti tegid
Sa kadunud kodu väravad,
Su kaela ümbert kinni hakkas,
Su rinna na'al end terveks nutas.

Ei enam võõrsile ma taha
Su juurest, Isa lahkuda,
Vaid väsind süda kodurahu
Nüüd ikka ihkan hingata.
Oh õnnis hingekodu elu,
Siin möödab jänu, kustund valu!

III

Omal viisil. 371.

Õnnista ja hoiu,	Igal ajal jäägu
Vaimuga meid võia,	Meile sinu rahu,
Oma pale tõsta sa,	Oma Vaimu anna sa,
Issand, ja meid valgusta!	Jeesuga meid ühenda!

Aamen, aamen, aamen!

Jeesu nime kiitkem!
Meie Issand oled sa,
Esimene, viimne ka!

PT

291-1022